SENTINELA

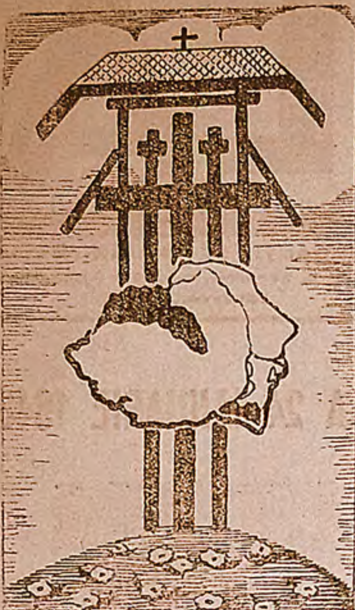
ANUL IV, Nr. 4
24 Ianuarie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI OSTAŞILOR BASARABENI ŞI BUCOVINENI, LA 24 IANUARIE 1943

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Jurământul

Unul dintre cele mai solemne și mai impresionante momente din viața ostașului, care cimentează legătura dintre suflet și pământ și care justifică existența unui popor, este jurământul. Prin jurământ, soldatul se obligă în fața celui Atotputernic să-și servească Patria și Regele. Cu mâna pe drapel și cu ochii la cer, luând drept mărturie pe Dumnezeu, soldatul jură că-și va servi țara până la sacrificiul cel mare care este moartea.

După jurământ, pentru tânăr începe o nouă viață. El devine responsabil în fața legilor țării și în fața conștiinței sale. Jurământul este pecetea maturizării, după care ostașul devine direct răspunzător de faptele lui. Cine își calcă jurământul, atât în timp de pace cât și în timp de războiu, cine fuge din fața îndatoririlor, cine nu răspunde la chemarea Neamului, plătește aspru această nechibzuință.

Nimic nu trebue să-l clintească. Nicio șovăire. Ostașul trebue să fie munte în misiunea lui. Nici cea mai mare forță să nu-i poată reteza credința și avântul din inimă.

Legat de pământ, din dragostea pentru pământ, luptă să-l apere, iar întâlnirea cu glia prin sânge și moarte, este de cea mai mare și mai pură seninătate, este un act de mare eroism în fața căruia Patria se apleacă recunoscătoare și primește la sânul ei pe îngerul apărător.

Pe cât de măreață, pe cât de înălțătoare este clipa când soldatul se leagă prin jurământ să-și servească Patria, pe cât de frumos este acel ceas pentru tânărul cu brațul înarmat, pe atât de rușinoasă este clipa în care un ostaș devine sperjur, adică își calcă legământul.

Jurământul a fost, este și va fi cea mai puternică legătură sufletească a Neamului nostru, care numai prin ea a putut să străbată de-alungul istoriei și să înfrunte vitregiile timpului, călcând în picioare și'n sânge pe acei ce au îndrăsnit să clintească o piatră de hotar.

Jurământul ne leagă ființa de țărâna străbunilor noștri, prin acest legământ le auzim glasul lor, iar sângele nostru cântec și jertfă, urcă năvalnic spre biruinți.

ION SOFIA MANOLESCU

Feciorii Basarabiei sub arme

La 24 Ianuarie, tinerii basarabeni care intră sub arme cu clasa acestui an, depun jurământul de credință față de Țară și Rege. Momentul acesta este de mare însemnătate pentru Basarabia românească, liberată de sub robia comunismului și dată din nou Patriei mame.

Așa cum au cerut Sfânta dreptate și legile lui Dumnezeu, provincia de peste Prut a plăieșilor lui Ștefan cel Mare și a lui Movilă, intră definitiv în duh și în ideal românesc. Aceasta se datorește de sigur și voei Celui de sus, dar se datorește în mare măsură vitejiei și avântului jertfitor al soldatului român.

Ostașul tânărului Rege Mihai, ca și acela al marelui Ferdinand Intregitorul, n'a precupețit nimic din bogăția de suflet a lui, ci s'a dăruit în întregime datoriei de a sluji țara, desrobindu-și frații și punând pe vecie, la locul însemnat de străbuni, pietrele de hotar ale Neamului.

Dela 1918 până la 1940, Basarabia a putut răsufla în voie, fericită că a scăpat din lanțurile în care o legaseră vitregiile Istoriei. Dar destinele acestei îndreptățite fericiri trebuiau să supună țara de peste Prut la o nouă încercare.

Vecinul din Răsărit, dușman de veacuri al micului dar vigurosului popor din Carpați, s'a năpustit iarăși asupra noastră, de data asta, hotărît să ne desființeze pentru totdeauna. Căci alipindu-și Basarabia, el nu voia numai să adauge teritoriilor sale, ci mai ales să înfigă ghiarele comunisului în inima Europei.

Drumul către celelalte State ale continentului se înțelege, începea dela Nistru. Se vede clar acest adevăr, din tot ce s'a putut descoperi pe urmă, când planurile ascunse le-au fost date la iveală, prin biruințele armatelor germano-române, dela Nistru la Volga. Aci se poate constata cât de mare rol a avut lupta acestor soldați, uniți pentru a înfrânge puhoiul ce amenința Europa.

Tinerimea Basarabiei vine și ea azi să jure că se alătură acestei lupte a Românici și a continentului.

Feciorii plăeșilor, scoborîtori ai boierilor și voievozilor de ale căror urme e plin pământul de dincolo de Prut, îmbracă haina militară și se încadrează în marșul biruinții, sub fluturările mândre ale tricolorului nostru.

Dela Hotin și Soroca, la Akerman-ul de altădată, de acolo de unde străjuiesc cetățile Domnului Ștefan cel Mare și Sfânt, vor mărșălui spre Chișinăul desrobit, prin atâta sânge, copiii moldovenilor păstrători de graiu și datini. Astfel, se vor face și ei una cu armata țării, ca să fie mâine aureolați de nimbul de glorie al victoriei noastre definitive și să aibă dreptul a spune cu mândrie: am răsplătit țării mame jertfele făcute pentru Basarabia!

Veseli că îmbracă haina armatei naționale, fiii pașnicilor moldoveni vor mai păstra doar amintirea tristei lor viețuiri de sub jugul tiranic al Moscovei. Liberi, într'o țară liberă, ei își vor aduce aminte de suferințele fără număr, de chinurile lor și ale părinților, de pornirile fără întoarcere pe drumurile Siberiei, de închisori și temnițe și de atâtea încordări ca să-și păstreze ființa lor de moldoveni, legată de pământul românesc al Basarabiei.

Ziua de 24 Ianuarie consfințește și mai mult încorporarea tinerilor basarabeni sub armele Patriei. Ea e ziua unirii noastre dintâi, când, pentru ca să fim tari, ni se cerea să fim toți de același sânge la un loc, sub un steag și sub un Domn.

In acest chip, vedem tăria noastră sporind, căci tinerimea basarabeană, care știe ce înseamnează robia, va intra sub arme, hotărîtă să-și împlinească până la capăt misiunea pe care Mareșalul Antonescu a rezumat-o în deviza: „suntem liberi, sau murim!

Iar jurământul de credință către Țară și Tron al acestor tineri basarabeni, va da și mai mult sens de veșnicie Basarabiei românești.

S.

Un nou suflet românesc

24 Ianuarie 1943

Să ne hotărîm temeinic punând dârzi picioru'n prag
Și să'nlăturăm din minte orice gând urît și rău,
Dovedind că nu mai poate să ne fie astăzi drag
Decât Tronul, Țara, Neamul, Pământul și Dumnezeu.
Să legăm suflet de suflet, inimile să unim,
Să lipim cuget de cuget, simț de simț și dor de dor,
Să trăim atât de-aproape, încât să ne contopim
Intr'un singur suflet sincer, sănătos, înălțător.
Să zdrobim orice gând negru, cu puterea cea morală,
Să sfidăm vrăjmașii care prăbușirea ne-o doresc,
Și prin trainică unire sufletească, generală,
Să'ntregim un suflet mare: Un nou suflet românesc.

Plot. adm. TH. D. CARAMAN

JURĂM

Jurăm, jurăm, jurăm:
Pentru țară
Foc și pară,
Moartea să'nfruntăm,
Sfântul steag să-l apărăm!...
Jurăm, jurăm, jurăm:
Libertatea
Și dreptatea
Inălța-vom iar
Intr'al nostru sfânt hotar!...
Jurăm, jurăm, jurăm:
O credință
In biruință
Rege și popor
Și într'un brav Conducător!

I. U. SORICU

Din cuvintele Mareșalului

Doi ani de muncă pentru Țară s'au încheiat pentru mine.

Un an nou de poveri grele și de răspunderi cumplite îmi apasă sufletul.

Pentru mândria noastră de români;

Pentru apărarea pământului nostru;

Pentru zidirea drepturilor noastre;

Pentru a merita jertfa eroilor noștri;

Pentru a răscumpăra sângele martirilor noștri;

Să fim toți o singură conștiință, un singur crez, o singură faptă.

Să pășim plini de încredere pragul acestui nou an al revoluției românești și al luptei noastre desrobitoare!

Cu credința în victoria noastră;
Cu Dumnezeu înainte;
Trăiască Regele!
Trăiască România!

M. S. Regele Mihai I

REGELE ȘI MAREȘALUL

Două icoane ale neamului Românesc, două chipuri luminoase pe care poporul le înconjoară cu nespusă dragoste, pentrucă în făptura tânără a Maiestății Sale Regelui Mihai I și în înțelepciunea Domnului Mareșal Ion Antonescu, ne sprijinim siguranța luptei de azi și nădejdea zilei de mâine.

Din umila colibă a păstorului și până în palatul bogatului, cele două chipuri încrustate adânc în inima Țării, își resfrâng lumina biruitoare asupra inimilor românești.

Ostași, să credem din tot sufletul în Regele și Mareșalul nostru, pentrucă ei ne vor aduce izbânda definitivă asupra dușmanului și împlinirea sfintelor năzuinți românești.

S.

D-l Mareșal Ion Antonescu

INCHINARE

Pe chipu-Ți blând zâmbește viitorul,
Mihai întâi, noi îți jurăm credință,
Cu crucea'n mână iești desrobitorul,
Și'nfăptuești a Neamului dorință.

Luptăm uniți pentru dreptatea sfântă,
Ca să zdrobim temeinic toți vrăjmașii,
Primejdii mari de loc nu ne'nspăimântă,
Din străbunici eroi suntem urmașii.

Măria Ta, toți îți jurăm credință,
Supunere și ascultare'n totul,
Și te urmăm spre marea biruință,
Bunicul, tatăl, fiul și nepotul.

Nădejdea'n noi să-ți fie rezemată,
Și mergi peste dușman tot înainte,
Zdrobește-i cea din urmă cazemată,
Căci vrem hotare-asigurate, sfinte.

T. C.

Jurământul de credință

In numele lui Dumnezeu Atotputernicul, eu, ...

Jur credință națiunii, Regelui și Statului Român.

Jur credință și supunere Conducătorului Statului.

Jur să păstrez ordinea și secretul ce mi s'a încredințat.

Jur să execut fără șovăire ordinele.

Jur să lupt până la moarte pentru drepturile Țării Românești.

Jur să fiu cinstit.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Iată, dragi ostași, sfintele cuvinte prin care v'ați legat în fața lui Dumnezeu și a legilor să slujiți cu credință în mândra noastră armată, asemenea vrednicilor înaintași care au dus peste mări și țări faima oștirii românești.

Ați jurat, mai întâiu, *credință națiunii, Regelui și Statului Român*, de oarece această treime este nedespărțită, asigurând trăinicia și înălțarea Țării noastre. Națiunea formează marea familie ce ne adăpostește pe toți și fără ea nu poate exista nici mica voastră familie. Astăzi, după numeroasele dovezi de eroism arătate pe front, națiunea noastră se bucură de o mare cinstire printre celelalte națiuni și trebue să vă mândriți cu numele de român, luptând din răsputeri pentru a păstra neștirbit acest luminos renume.

Regele este soarele ce luminează de pe culmile monarhiei, națiunea și Statul Român, legând trecutul glorios cu viitorul strălucit al Patriei. Către icoana neprihănită a M .S. Regelui Mihai I ne îndreptăm deci toate nădejdile de viitor.

Ați jurat, apoi, *credință Conducătorului Statului,* d-lui Mareșal Ion Antonescu, neînfricatul comandant de oști, care ne-a scăpat țara de pe marginea prăpastiei. Sub conducerea lui iscusită, România s'a înălțat pe treptele victoriei, eliberând Basarabia și Bucovina din ghiara bolșevică. Iubitului nostru Mareșal îi datorăm supunere și credință, pentrucă tot el va împlini sfintele năzuinți românești.

Ați jurat *să păstrați ordinea și secretul.* O țară în dezordine ar cădea pradă dușmanilor nesățioși și de aceea armata este chemată să păstreze liniștea înăuntrul și în afara hotarelor. De asemenea, un soldat vrednic păzește cu limbă de mormânt orice secret militar, căci altfel l-ar afla inamicii noștri.

Ați jurat *să executați fără șovăire ordinele.* Așa cere disciplina militară și fără ea nu este posibilă o bună oștire. Mulțumită disciplinei de fier, armata română în trecut și astăzi a cucerit laurii izbânzii.

Ați jurat *să luptați până la moarte pentru drepturile Țării Românești.*

Imi închipui cât de adânc pătrund aceste cuvinte în sufletul vostru, basarabean sau bucovinean, pentrucă este prea proaspătă rana făcută de sălbăticia bolșevică. Știu că toți românii nu vom avea odihnă până n'om vedea România așezată între hotarele ei firești, de aceea lupta de astăzi ne este atât de eroică.

Și în fine, ați jurat *să fiți cinstiți,* pentrucă așa trebue să fie orice român, mai ales sub haina militară și pentrucă necinstea este cea mai urâtă boală care aduce pierzania unui ostaș.

Așa dar, ați văzut tâlcul jurământului de credință pe care l-ați depus astăzi, în ziua de 24 Ianuarie, ziua celei dintâi uniri românești, de pe urma căreia a crescut România noastră.

Este clipa cea mai sfântă din vieața voastră, ostași basarabeni și bucovineni, este logodirea cu Armata română desrobitoare și vă doresc din adâncul inimei să călcați pe urmele vitejilor în rândul cărora ați intrat. Mulți dintre ei poartă pe piept „Virtutea Militară și Crucea de fier, înfățișând o pildă vie pentru îndemnurile voastre viitoare.

Ne găsim astăzi încleștați într'o luptă pe vieață și pe moarte și de sfârșitul ei atârnă soarta neamului românesc. Acolo, departe, în stepele Rusiei, pe Don, pe Volga sau în Caucaz, bravii voștri camarazi se luptă cu gerul iernei și cu hoardele sălbatece ca să ne făurească o Românie liberă și împlinită în drepturile strămoșești.

Așa au luptat totdeauna strămoșii noștri și au învins pentrucă au crezut în Dumnezeu și în dreptatea năzuințelor lor.

Ostași basarabeni și bucovineni, strănepoți de-ai plăeșilor lui Ștefan Vodă, gândiți-vă că mai sunt nescrise pagini din istoria ce-o alcătuim astăzi. Fiți vrednici să le împodobiți cu florile de aur ale eroismului vostru.

Așa să vă ajute Dumnezeu!...

I. VALERIAN

Jurământul

Voi, ostași ai României, — șoimi cu inimă de pară, —
Care v'ați legat fierbinte s'apărați a voastră Țară,
Jurământul ce-l făcurăți toți, cu mâna pe Drapel, —
Auzit de Țara 'ntreagă și de străbunici la fel, —
Este, — spre cinstirea voastră, — Legământul tare foarte,
Că lupta-veți cu iubire pentru Țară, pân'la moarte!...

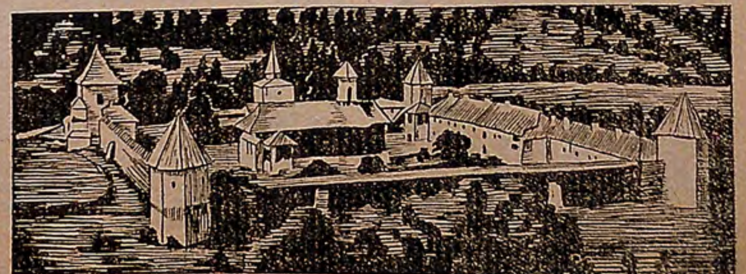
Jurământul vostru mare, că veți fi ostași de fier,
Ingerii, din gură'n gură, s'au suit atunci în cer!
Auzindu-vă grăirea, — jurământul vostru greu,
Scrisu-l'au în ceruri Sfinții, scrisu-l'a și Dumnezeu,
Și la fel l'au scris cu flacări, sus în vecinicia lor,
Toți strămoșii ce căzut-au sub al Țării Tricolor!...

Jurământul cel fierbinte, fiecare când 'ați zis,
Regele cu bucurie, în chiar inima-I 'a scris!
Și, — sub măreția clipei, ca și voi simțind fioru, —
Jurământul vostru 'n suflet l'a scris și Conducătoru —
Marele Ostaș-Arhanghel, care, tot prin Jurământ,
S'a legat să aibă 'n pază vechiul Neamului pământ!...

Toți Spătarii, toți Armașii, toți Hatmanii din morminte,
Auzit-au când făcurăți Jurământu cel fierbinte,
Și-au fost tresărit cu toții, până'n margini de hotare:
Și Mihai Vodă-Viteazul, vajnicu Ștefan cel Mare,
Carol I — Ziditorul, Ferdinand cel Bun și Drept, —
Și toți cei ce, pentru Țară, dorm cu mâinile pe piept!...

Toți au tresărit de-odată, și, spre voi privind așteaptă:
Să vă faceți datoria, — cea mai sfântă, cea mai dreaptă, —
Să vă țineți Jurământul, când va bate ceasu 'n cer,
Să 'nțeleagă
Lumea 'ntreagă
Că sunteți ostași de fier;
Că de moarte știți să râdeți ca strămoșii fără pată,
Și că scumpa voastră Țară,
...N'o să piară
NICIODATĂ!

VASILE MILITARU

Sărbătorirea Crăciunului pe front, la o unitate de aviație

Unirea Basarabiei

In 1917 a început să se nărue împărăția rusească. Revoluția zdruncina țara care avea un teritoriu mărit prin furturi și clădit pe nedrepte.

In vremurile acestea de furtună, fiecare nație de sub stăpânirea moscovită căuta să-și limpezească drumul. Moldovenii din Basarabia, cărora cei 106 ani de asuprire dușmană nu le-a schimbat nimic din credința și sufletul românesc, au început să se miște. La Odesa maiorul Emanoil Catelli — astăzi dus de bolșevici nu se știe unde și dacă mai trăiește — organizează batalioanele de ostași moldoveni. In Basarabia toată clocotește simțimântul național și dorința de libertate. De altfel moldovenii, dela 1812, când, după pacea dela București cu turcii, ni s'a furat Basarabia, n'au încetat să ducă lupta pentru drepturile lor românești, luptă dusă pe ascuns sau fățiș chiar. Ne amintim de acel boier Crăciunescu, care, cu prilejul vizitei Țarului Alexandru al III-lea la Cahul, întrebat „ce nevoi au basarabenii", a răspuns: „Avem nevoie de școală moldovenească, Măria Ta". Și nu uităm pe boierul Ciolac din județul Bălți, care, după răpirea Basarabiei, a ridicat un turn în ogradă, în care se urca zilnic să vadă Prutul și Moldova. Sau trupele de teatru ale lui Pekea Alexandrescu și Bobescu, pe care le aduceau proprietarii basarabeni să joace românește, fără a se feri de administrația rusească. Lupta românească se întețea cu cât treceau anii dela robire. Așa, în adins când venea în musaferie gubernatorul Basarabiei la vreun boier moldovean, era înștiințat și vestitul cântăreț din Bălți, Costache Borș, și pus să-i zică în față stăpânului rus:

„Noi pe-o vorbă românească
Sufletul ne-am da,
Dar pe una muscălească,
Zău, nicio para...".

Așa au luptat basarabenii pentru graiul și conștiința românească.

După războiul dela 1904, când japonezii bătură strajnic pe ruși, izbucni în 1905 o mișcare zisă „Revoluția școlarilor", înăbușită prin sânge și la care luaseră parte și frații noștri moldoveni. Deci lupta națională era în continuare, susținută mai târziu prin dârzenia studenților dela universitățile rusești: Ion Pelivan, Ștefan Ciobanu, Daniil Ciugureanu, Simion Murafa, frații Cazacliu și atâți alții care urmăreau o Moldovă întregită dela Nistru până'n Carpați.

Flacăra națională izbucnită în 1917 era focul mocnit, ce sub apăsarea anilor își întețea pâlpâirile.

In primăvara lui 1918, când bahluienii, bălțenii și sorocenii cerură, cei dintâi, să vină armata română să-i apere de furia muscălească, mișcarea națională era în toi și răsăritul Unirii încălzea sufletele tuturora. Moldovenimea era pregătită de către conducătorii ei: Constantin Stere, Ion Inculeț, Ștefan Ciobanu, Pantelimon Halippa, Grigore Cazacliu, Ion Buzdugan, Anton Crihan, Vasile Tanțu, Gherman Pântea, Daniil Ciugureanu, Pantelimon Erhan, Arhimandritul Gurie Grosu, Ion Pelivan, Vasile Secară, Ion Codreanu și mulți, bătrâni și tineri, ale căror nume împodobesc istoria țării.

Neuitată este noaptea de 27 Martie, când deputații „Sfatului Țării", strânși în măreața clădire de pe strada Viilor, au votat unirea Basarabiei cu Țara de baștină. Au fost îmbrățișeri frățești și au curs lacrimi de bucurie. Cu greu s'ar putea pune în rânduri fericirea ce cuprinsese pe aleșii moldovenimii basarabene. Visul urzit în cei 106 ani de asuprire, se închegase. Libertatea îmbrăcase poporul românesc dela Nistru la Carpați. Basarabia se unise pentru totdeauna cu România dela care fusese smulsă.

A trebuit însă ca Unirea Basarabiei să fie veșnicită prin jertfe, așa cum prin străbune jertfe s'a întărit și s'a păstrat Moldova marilor Voevozi.

In vara lui 1940, când neamul nostru era încolțit de toți dulăii vecini, Rusia bolșevică și comunistă ne răpi pentru a doua oară Basarabia și încă o parte din frumoasa Bucovină, anume parcă să tulbure pacea lui Ștefan cel Mare dela Mănăstirea Putnei.

Și iată că prin vitejie și sânge am realipit pentru totdeauna Basarabia la Țara străbunilor, prin vitejie ca să cinstim Neamul în ochii lumii întregi și prin sânge ca tot mai mulți și mai frumoși să înflorească vara macii pe ogoarele în care se odihnesc, sub cruce și sub cască, acei care și-au sfințit numele prin faptele de eroism și biruință.

Isus Hristos s'a jertfit pe cruce ca să mântuiască lumea. Neamului nostru i-au trebuit jertfe, nu numai ca să recucerească Basarabia, ci ca să ducă hotarul țării până unde s'aude glasul românesc și răsună doina veacurilor, până la Bug, îmbrățișând Moldova de altă dată a lui Duca Vodă.

Fiul Tatălui Ceresc, prin jertfă a împlinit Scriptura. Prin jertfele cele multe ale ostașilor s'a împlinit și dorința Transnistriei strigată prin glasul țăranului Toma Jalbă la adunarea din 1917, când se hotăra soarta Basarabiei: „Voi, basarabeni, vă uniți cu România, dar pe noi, fraților, cui ne lăsați" ?

I-a lăsat până a venit ziua cea mare și sfântă de-am întărit, prin izbândă, hotar la apa Bugului și-am înălțat tricolorul țării românești acolo.

Și l-am înălțat pentru totdeauna...

Căpitan rez. D. IOV

Inceput de an nou într'un cantonament pe front

Sărbătorirea datinelor noastre s'a făcut și în acest an până în liniile cele mai înaintate ale frontului. Ostașii noștri, plini de încredere în biruința finală, așteptau cu nerăbdare sărbătoarea noului an. In ultimele zile ale lunei Decemvrie îi auzeai adesea vorbind: „Mă Stanciule, mai avem câteva zile și îngropăm anul 1942 și începem anul biruinței totale.

„...Da, mă Chiriță, — răspundea celălalt, — și când te gândești ce repede trecu și ăst an!... Știi că anul trecut, în zilele acestea ne găseam la Feodosia, iar acum iată-ne lângă Don".

Cu multe zile înainte fiecare ostaș păstrase câte ceva din pachetele trimise de Consiliul de Patronaj, pentru ca să poată face camaradului său surpriza unui dar cu ocazia anului nou. Unii puseseră deoparte bomboane, alții zahăr, biscuiți, ciocolată, țigări, băutură, etc., iar cantonamentele au fost amenajate în mod deosebit și... sărbătoresc. Ceva solemn plutea parcă până și'n ținuta și'n privirea bravilor noștri ostași.

In seara de 31 Decemvrie s'au adunat fiecare așa cum se grupaseră de cu ziua. Intr'un cantonament micuț, cu acoperișul abea săltat dela fața pământului, la lumina unui opaiț primitiv, atât de obișnuit la populația de aici, — s'au perindat clipe de veselie nestăpânită, între camarazi, — ca în familie. Cântece, glume și urări de biruință se încrucișau voioase în jurul mesei improvizate. O doină tărăgănată din fluer, urmată de o sârbă săltăreață, — ca pe valea Motrului, — făceau să isbucnească chiote de bucurie din pieptúrile tuturor.

Camarazii bănățeni se întreceau și ei în cântecele lor neîntrecut de frumoase. Iar când vreo răbufnitură de tun răsuna pe aproape, auzeai pe câte unul: ...Trage mă Ivane pe patruzeci și doi, căci în patruzeci și trei o încheiem noi cu tine!".

Cu un minut înainte de a fi ora 24, opaițul a fost stins, și'n acest răstimp de reculegere, prin mintea fiecăruia s'a perindat vertiginos toate acțiunile și toate biruințele la care a participat în cursul anului ce-și trăia ultimele clipe.

La reaprinderea opaițului, Subl. Costescu anunță: ...„Dragi camarazi, Un an de lupte încordate s'a încheiat, un an de biruință deplină începe!. In aceste prime momente ale anului nou, cu gândul către Suveran, către Mareșalul Conducător, către scumpa noastră țară și către familiile pentru care luptăm aici, să strigăm: ...„Trăiască Armata română și Dumnezeu să ne poarte pașii către împlinirea dreptății noastre".

Strigăte de „Ura" isbucniră în ecouri repetate și imediat, cantonamentul de pe malul Donului răsună de acordurile imnului nostru național.

Momentul culminant al veseliei îl procură Sergentul Baicu Mitru, un gorjan vesel și mucalit, care citi următorul „Blestem pentru Stalin"...

Anul care vine,
S'aducă Staline
Peste tronul tău
Prăpăd și foc greu;
Și să cazi Staline,
Din cetatea ta
Să te 'neci în Volga
Sau în Caspica;
Ori să rătăcești,
Prin stepe 'nghețate
Păduri neumblate
Și din loc în loc,
Să-ți poarte noroc....
Doar corbii pustiei,

etc., etc.....

O ropotă de aplause și strigăte de: „bravo Mitrule", acoperiră toată încăperea umilă, abea luminată de opaițul care fumega și totuși poate că acesta va rămâne în amintirea bravilor ostași cea mai frumoasă sărbătoare de început de an nou.

Sublt. D. Bunescu

Căruțele

Cu roțile de drum stricate
Și covilir de rogojină
Prin lungi făgașuri desfundate
Spre zarea vânătă, haină,
Trec „trenurile de luptă" toate
Ca o coloană de lumină.

Gem de muniții și-alimente
Și caii trag din greu, mai greu
Trec prin adânci bombardamente
Alăturea cu Dumnezeu
Și ele sunt cantonamente
Conductorilor lor, mereu.

„Cociile" hunedorene
Ne-aduc pe front, prin vânt victorii,
Străbat câmpii ucrainiene
Printre bâltoace, ca prin glorii
Și cum sosesc greoi, alene
Până la noi, noi luptătorii...

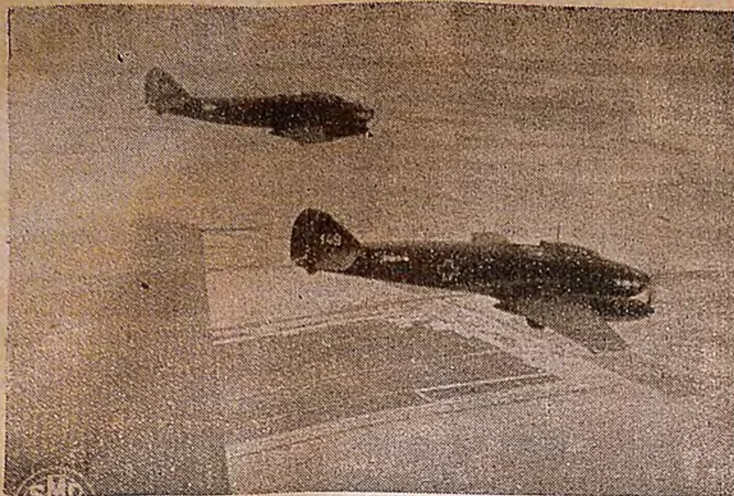
Cu osii strâmbe de povară
Și loitrele trosnind de lăzi,
Cu felinarele 'ntr'o doară
Pline de rănți și de prăzi
Stau camuflate pe afară
Prin curți, prin ruine, prin ogrăzi.

Au măsurat pământ și zări
Au trecut fluvii și zănoage
S'au afundat în depărtări
Prin necuprinsuri și văroage
Călcară vremi ucrainiene
Căruțele hunedorene.

Locot. PETRE PAULESCU

Prizonieri bolșevici luați de Români la Stalingrad

Avioane româneşti de bombardament în misiune pe cerul Donului

Cetăţi Basarabene

Apele au fost, odinioară, drumurile neamului românesc, iar munţii: cetăţile lui zidite de Marele Meşter, care e Dumnezeu. Când năvăleau, peste plaiurile ţării, hoardele barbarilor sau puhoaiele păgânilor, omul îşi încărca bruma de avut în căruţe sau pe cai, şi pornea pe firul apelor sus, să-l ascundă în dosul zidurilor verzi ale codrului şi ale munţilor.

Aci, în păduri sau pe văi, se adunau şi cetele de voinici, care plecau să înfrunte vrăjmaşul. Din crengi se îndoiau arcuri. Din mlădiţe tari se ascuţeau săgeţi. Din stânca munţilor s'au fabricat întâiele tunuri şi din pietrele apelor: primele proiectile.

Din vremi, a căror crestătură abia dacă se mai păstrează pe răbojul istoriei, malurile apelor noastre au răsunat totdeauna de glasul undelor şi pasul apăsat al războinicilor. Numele lor stă până şi pe hărţile cele mai vechi. Acele care se făceau, altă dată, pe piele de viţel, pentrucă nu se născocise încă hârtia: Danubius (Dunărea), *Tissia* (Tisa) *şi Tyras* (Nistrul de azi), *înseamnă pe toate hărţile romane, cu linii tari, vechile frontiere ale Daciei Romane, adică România de mai târziu.*

De-a lungul lor, strămoşii noştri, Romanii, au ridicat cetăţi, cu nume nepieritor: în spre apus şi, de o potrivă, în spre răsărit sau miazănoapte. Transilvania e plină de urmele lor. Dobrogea la fel. Şi ca ele, Basarabia.

Incă de acum două mii de ani, când nu se pomenea nimic de neamurile care ne înconjură azi, de pe malurile înalte ale Nistrului, cu zidurile crescând chiar din marginea apelor, veghiau în spre întunecimile din miazănoapte, cuiburile de piatră ale cetăţilor strămoşilor noştri. Ele se chemau: Carrodunum, Mentonium, Vibantavarium, Eractum, Tyras şi alte atâtea semne, ca nişte mari peceţi de hrisoave, ale drepturilor noastre.

Pe urmele acestor cetăţi romane sau în apropierea lor, voievozii români de mai târziu pândari ai frontierelor noastre veşnice, trecând cum se cuvine, din tată în fiu, stăpânirea acestor locuri, pe care s'a născut şi s'a format poporul nostru, au urzit şi înălţat alte cetăţi. Ele stau, şi azi, pe apa Nistrului. Vi le amintiţi cu toţi, le ştiţi din povestiri şi din poze, pe care nimeni nu le poate tăgădui: Hotinul, Soroca, Tighina şi Cetatea-Albă.

AL. BĂDĂUŢĂ

Cântecul recrutului

Gândul meu de-acum e pentru ţară
Dă-mi obrazul să-l sărut că plec,
Să m'aşez cu pieptul la hotară
Floare nouă'n caldă primăvară,
Mângâiată noaptea d'un culbec.
Căci mă chiamă fraţii să-i răzbun
Camarazii ce-au căzut departe.
Lângă jertfa lor şi lângă tun.
Pentru neam şi visul meu străbun
Eu mă duc cu dragoste la moarte.
Şi pe unde-oi trece voiu striga:
Ţară mai frumoasă ca a mea
Nimeni n'are, şi nu va mai fi
Cât va creşte şirul alb de ani.
Pe duşman cumplit îl voi lovi
Prăvălindu-l peste bolovani.
Şi voiu trage brazdă mare'n plug
Anii mei să-i semăn cu mândrie,
Peste luncile de lângă Bug;
Şi-am s'aprind pe ceru'nalt făclie
De credinţă — aşa cum tu mi-ai spus,
— Tânăr brad al stelelor de sus.
Şi nu voiu uita măicuţă, nu,
Că pe-aici duşmanul de trecu,
Scrum lăsă şi urme de strigoi,
Copilaşi nemângâiaţi şi goi,
Drumuri pustiite şi ogoare
Fără iarbă, fără pic de soare.
Şi-o să te mândreşti cu mine mamă
Când vei auzi de ce-s în stare.
Cum voiu prinde bolşevicii'n ghiare,
Şi cum le voiu frânge os cu os.
...Vei căta ca'n basme în năframă...
Şi'ntr'o zi din săptămâna mare
O să'nalţi o rugă la altare:
— Adă-mi-l acasă sănătos.

Caporal T. R. CONST. SALCIA

Bombardament român în linii pe cotul Don

Ordinul de misiune e precis: obiectiv principal bombardarea aglomerării de forţe duşmane la N. V. de satul L. pe Don; obiectiv eventual atacarea coloanelor inamice de pe şosele.

Vremea: la aerodrom, puţin noroasă, la obiectiv se anunţă plafon peste 3.500 m. Avioanele primei patrule încălzesc motoarele. Jos, personalul şi-aşează centurele paraşutelor, peste costumul de sbor, ca nişte bretele puternice. Pe rând, pilotul, observatorul, radio-telegrafistul şi mitraliorii, se urcă ocupându-şi conştiincios locurile în avionul 153, capul patrulei, la fel fac şi cei din celelalte două aparate pântecoase, doldora de bombe

Decolează, şi sborul peste întinsul rusesc, acelaşi ca peste tot, îşi urmează cursul, purtat de direcţia obiectivului sub meticulosul control al delicatelor şi preciselor aparate de bord. Prin ferestruicele ce deschid privelişti de măreţie, ochiul odihneşte pe câmpurile haotice ale stepei moarte.

In stânga plutesc ca nişte solzi uriaşi, pe acelaş drum, cele două avioane. In înălţimea aceasta simţi viu golul; văzându-i alături pe ceilalţi, la vârful aripei tale, te cuprinde un sentiment de mulţumire, de delicată bucurie... Uiţi că alături de tine duci moarte şi distrugere, că mergi spre necunoscut.

Jos, satele par nişte insignifiante reliefuri mai mult ca nişte desene; câmpul acoperit de pârloaga toamnei îşi profilează doar zone de căpiţe şi brazdele rupte prezintă curios peisagiu geografic scăldat în soare... Drumeagurile par fire de paianjăn, cu sclipiri argintii pe parbrizurile maşinelor, iar firul leneş al apelor par lunecări de păcură...

Departe, în fund, şuvoiul alb al Donului se desenează în faimosul „cot" ca un contur al unei coroane...

Acolo ni-e drumul... Acolo vom svârli pumnul voiniciei româneşti.

Soarele mângâie argintul vechiu al planurilor... Căpitanul G., şeful patrulei, face semne locotenentului nostru şef de bord. Pictorul Suţeanu, la a cincea misiune pe front, surâde cu chipul în ferestruică ca un portret în cadralui... Ne apropiem de obiectiv... In curând observatorul urmăreşte atent în vizor... Se clatină uşor din aripi... 153 a lăsat prima dâră; urmează şi a doua. Nici nu ştim când s'a uşurat şi al nostru de sarcina-i de bombe... Vedem că face un viraj larg, în timp ce observatorul manevrează de zor aparatul foto... In jurul nostru se îndesesc, puf alb de bumbac, exploziile A. C. A.-lui. Jos, fumegă dârele de bombardament: obiectivul a fost atins.

Formaţia de bombardiere şi-a făcut datoria... Avioanele uşurate acum, pică sburând spre casă... Echipajul se cinsteşte cu caramele şi şocolată... E vesel dar conştient de misiunea sa: bombardierii sunt eroi în fiecare eşire la duşman... Antiaeriana şi vânătoarea îi caută cu aceiaşi sorţi, la fiecare... De multe ori vin cu gloanţele în motor, fuzelaj sau cu planurile ferfeliţite... Dar ce contează ? Misiunea a fost executată...

Pe aerodrom avioanele sunt trase lângă aceeaşi grămadă de bombe, care nu scade niciodată... Servanţii le iau în primire şi lansatoarele primesc o nouă încărcătură... pentru alt obiectiv în imensitatea rusească...

Bombardament: în linia frontului, în adâncime, pe un pod, o coloană de transport, un aerodrom sau o baterie de artilerie... „Băeţii" sunt totdeauna gata, cu zâmbetul pe buze, aceiaşi ca în Basarabia şi la Odesa.

Serg. T. R. av. VELICIU ION

OSTAŞII DEPE FRONT MULŢUMESC CELOR DE ACASĂ

Sublocotenentul I. Dulămiţă, dintr'o unitate de pe frontul Volgei, ne-a trimis scrisoarea ce urmează drept mulţumire în numele ostaşilor de pe front îmbrăcaţi de iarnă prin sprijinul binevoitor al celor ce au ajutat cu obolul lor, la mărirea fondului „Darul Ostaşului".

Scrisoarea arată din plin, că inima caldă a ostaşului nu uită să fie recunoscătoare faţă de cei de acasă, care se îngrijesc de soarta luptătorilor şi fac să le fie mai uşor simţită iarna grea din stepele Rusiei.

Iat-o:

„Iubită Soră Româncă,

Iţi scriu, într'o zi de mare bucurie pentru soldaţii mei, de undeva de pe malul îndepărtatei Volga, de acolo unde fraţii tăi luptă pentru făurirea unei noi Românii.

Astăzi, într'o zi de ger cumplit, pe un drum îngheţat de stepă a sosit, aproape de tranşee, o maşină încărcată cu îmbrăcăminte de iarnă dela „Darul Ostaşului". S'au împărţit soldaţilor: căciuli, capişoane de lână, mânuşi, cojocele, flanele, genunchere şi ciorapi de lână.

I-am văzut cum şi-au primit fiecare darul, le-au îmbrăcat şi a început să joace de bucurie, cu gândul la cei din ţară, care n'au uitat la cel de al doilea duşman al nostru prin meleagurile acestea depărtate şi pustiite: frigul.

Imbrăcămintea de iarnă a adus în tranşee un val de căldură împotriva gerului năprasnic şi a crivăţului turbat ce ne biciueşte trupul ziua şi noaptea mai ales, un val de căldură pornit din vatra ţării viselor noastre, acolo unde tu soră româncă ţi-ai sacrificat din timpul liber şi ai împletit în seri târzii haină caldă pentru fratele tău, oştaşul de pe front.

Bucuria soldaţilor n'am putut s'o las nemărturisită şi de aceea îţi trimit caldele lor mulţumiri pornite din sufletul care în ziua Naşterii Domnului, stă de străjă cu arma în mână, împotriva celor fără Dumnezeu.

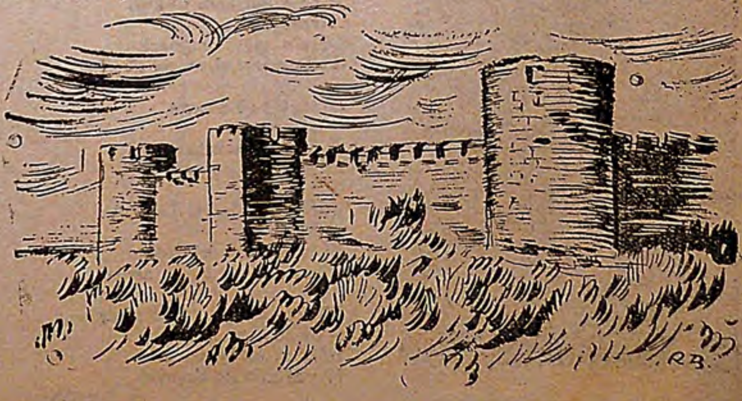
Tuturor: ţie îngeraş mic din şcoala primară, care ai împletit lucruri de iarnă, cu mânuţa ta mică, în seri târzii, aproape adormită; ţie fată brună cu ochi căprui, care după terminarea lecţiilor ai împletit cu gândul spre nesfârşitul zărilor, unde fratele tău înfloreşte hermina zăpezii cu purpura sângelui său; Domniei-Tale Doamnă, care după grija şi munca unei zile întregi ai mai adăogat şi această trudă şi ţie bunicuţă cu păr de nea, care la lumina lămpii te-ai trudit cu ajutorul ochelarilor să ne faci o haină caldă, vă mulţumim cu toată sinceritatea şi căldura sufletelor noastre.

Cu gândurile spre ţara viselor noastre de totdeauna, vă asigurăm că am înţeles sensul muncii voastre şi dorindu-vă „Sărbători fericite"! vă zicem:

„Să trăiţi surori românce din ţara Cosinzenelor"!

Pe front, la 12.XII, 1942.

Slt. I. DULĂMIŢĂ

Sania a luat locul automobilului pe frontul de Răsărit

A venit poşta!

Pe front, ostaşii se bucură ca şi copiii când soseşte corespondenţa. Fiecare aşteaptă o scrisoare dela familie, prieteni, cunoscuţi. Vestea că a venit poşta se răspândeşte ca un fulger. Telefoanele încep să sbârnâie, curierii să alerge, ordonanţele să sburde. Căci soldaţii noştri deşi sunt departe de familiile şi gospodăriile lor, ei păstrează legătura cu toţi ai casei şi sunt la curent cu ceea ce se petrece prin sat sau pe strada lor dacă sunt dela oraş.

Iată cum povesteşte căpitaul Magheriu Ioan dintr'un regiment de artilerie venirea poştei pe front într'o zi din preajma sărbătorilor de Crăciun.

La centrală, telefonul ţârâie prelung.

— Allo! acum. A venit poşta?

— A venit, a venit multă, un sac.

Vestea ajunge la baterii şi de aci la observatori.

In bordeiul registraturii e zarvă mare. Sergentul factor Papici, desface sacul şi începe să scoată din el plicuri de toate culorile, cărţi poştale, reviste, jurnale.

Pe o măsuţă improvizată, care este prelungirea unui pat se aliniază acum grămezile de corespondenţă pe subunităţi.

Bordeiul registraturii este asaltat de ordonanţe şi alţi ostaşi care se găsesc prin apropiere, cerând cu insistenţă să li se dea corespondenţa. Papici îşi vede însă de treabă. El clasează corespondenţa pe baterii şi divizioane. O leagă frumuşel cu sfoară ca nu cumva să se piardă din ea vreo scrisoare şi apoi e înmânată agenţilor care iau în grabă drumul destinat.

Seara târziu, când corespondenţa ajunge pe poziţii, orice mişcare încetează. fiecare ostaş care a primit vreo scrisoare o citeşte cu ochi lacomi.

Din fiecare adăpost se aud crâmpee de scrisori: „Nene, c. p., ne-a bucurat mult că eşti sănătos. Şi noi cei de acasă suntem toţi bine. Să nu duci grije că munca s'a făcut''.

„Dragă Gheorghe, sunt îngrijată de tine că nu ai scris de 2 săptămâni.

Află că pe acasă e bine, dar o duc greu fără tine. Şi bătrânii nu mai pot lucra şi eu trebuie să le fac pe toate. Niculae s'a făcut mare''.

Intins pe spate un teterist citeşte de pe o hârtie pe care a scos-o dintr'un plic mic şi alb, următoarele: „Dragul meu, Imi pare că au trecut ani întregi de când nu te-am văzut şi de când ne plimbam pe aleele parcului'' etc...

Rezemat de ţeava tunului un fruntaş citeşte pe o c. p.: *„Dragul meu fiu,* Noi suntem sănătoşi şi îţi dorim şi ţie la fel. Te aşteptăm cu drag şi nerăbdare de Sft. Sărbători''.

Şi în timp ce toţi citesc scrisori, gazetele Sentinela, Soldatul şi alte ziare, un soldat care nu are pe nimeni pe lume, scoate din carâmbul cismei un fluer şi începe o doină. Ceilalţi toţi retrăesc departe, pe meleagurile copilăriei cântecul duios al fluerului.

Acolo, în munţii Caucaz, unde aproape zilnic vânjoşii noştri ostaşi ripostează şi contra-atacă puhoaele bolşevice, sosirea corespondenţei şi împărţirea scrisorilor până la primele posturi, înseamnă pentru ei cea mai deosebită mulţumire.

Gândurile lor sboară atunci departe, în spre casa şi familia lor, acolo unde se munceşte cu incordare pentru a completa lipsa celor plecaţi pe front .

Scrisorile pentru ostaşi, pe front, sunt ca primele viorele ale Primăverii, care aduc bucurie şi svon de viaţă nouă.

S.

De pază pe coastele franceze

Dumnezeul nostru

Lăudaţi-l că e mare
Dumnezeu,
Şi-a păzit cu mâna tare
Pe Român, poporul său.

El ne-a scris pe sfânta cruce
„Biruiţi!
Şi oriunde vă veţi duce
Pe duşmani să-i îngroziţi"...

Şi ne-a dat apoi uitării,
..S'arătăm
Că şi'n jugul împilării
Sântem tari şi nu ne dăm!

Lăudaţi-l că e mare
Dumnezeu
Şi-a păzit cu mâna tare
Pe Român, poporul său.

Turcul, Leahul şi Tătarul
Tremura
Şi îngălbinia Maghiarul
Când din cer El se scula

El din veci ne-a fost părinte
Şi stăpân —
Nici de astăzi înainte
N'o să uite pe Român!

A. Lăpădatu

Palatul invalizilor

Luptăm pentru Cruce şi pentru credinţă; părinţii, fraţii, neamurile şi rudele sunt pe front; ei străjuesc acolo tihna şi liniştea zilelor noastre de aici...

Dar războiul se duce cu sânge; morţii eroi şi invalizii cad în seama noastră; pe unii să-i pomenim cât mai des în rugăciunile noastre şi prin parastase; invalizilor să le dăm sprijinul nostru şi căldura noastră ca să se simtă cât mai bine în mijlocul nostru. Invalizii, aşteaptă dela noi dragoste şi înţelegere, căci ei din cea mai curată iubire s'au jertfit pentru noi.

Domnul Mareşal Antonescu, în cuprinzătoarea lui dragoste pentru fiii satelor şi oraşelor noastre rămaşi invalizi, a hotărît ca toţi Românii să pue mână dela mână şi din belşugul inimilor să ridicăm Palatul Invalizilor.

Mare bucurie trebue să ne cuprindă sufletul când ştim că feciorii şi fraţii noştri invalizi vor avea un Palat al lor, unde vor fi îngrijiţi şi unde vor avea toate ca să ducă o viaţă cât mai puţin lipsită de dureri. Palatul acesta va fi ridicat din dragostea noastră, va fi sporit din osârdia noastră.

După toate socotelile, Palatul va costa 1 miliard lei. Dacă toţi Românii ar dărui câte un leu zilnic nu numai că s'ar strânge suma trebuitoare, dar s'ar putea cumpăra tot ce trebue pentru buna întreţinere a Palatului. . . .

In Palat, invalizii vor putea munci, cât le-or îngădui puterile, vor fi supravegheaţi de doctorii cei mai buni, vor fi îngrijiţi omeneşte şi înconjuraţi de dragostea întregului popor.

Subscripţiile au început şi toţi Românii din toate păturile îşi arată simţămintele lor faţă de aceşti martiri, trimiţând obolul lor şi ajutând astfel la clădirea Palatului.

Sunt mulţi Românii care au răspuns din toată inima; copiii de şcoală, funcţionari, plugari şi mulţi ostaşi care luptă pe front. E înduioşătoare jertfa lor; şi credinţa că astfel îşi îndeplinesc şi ei datoria, ne face să ne gândim la câtă putere de înţelegere şi dragoste se găseşte în sânul acestui popor.

Un ofiţer invalid a trimes nu de mult de acolo de pe un pat de spital, suma de 50.000 (cincizeci de mii lei) pentru clădirea Palatului, iar în scrisoarea adresată Mareşalului, arată cu câtă recunoştinţă e primită de către invalizi şi de toţi cei ce-au luptat pe front, de a se ridica acest măreţ Palat din osârdia şi daniile întregului popor.

Acest palat va adăposti pe toţi invalizii răniţi pentru Patrie şi-i va primi cu aceeaşi căldură; iată de ce se cade ca toţi fiii acestei ţări să verse un strop din belşugul lor pentru a le hărăzi o soartă mai bună...

Ziduri minunate se vor ridica la cer, adăpostiţi de nevoile vieţii, invalizii vor simţi braţele noastre cuprinzându-i vor simţi căldura sufletelor noastre şi vor primi puteri din puterile noastre.

Să fim cu toţii încredinţaţi că numai aşa vom scuti de suferinţe şi dureri pe cei mai bravi fii ai noştri; numai astfel ne vom simţi alături de ei, contribuind cu o jertfă cât de mică şi făcându-ne demni de jertfa lor.

Căci ocrotindu-i pe invalizi, ne vom simţi şi noi ocrotiţi, mângâindu-i pe ei, ne vom simţi şi noi mângâiaţi. Aşa se va face marea operă de împăcare şi de înfrăţire între fiii acestui neam. Camaraderia de pe front, să o prefacem aici acasă într'un zid neclintit de credinţă şi hotărîre.

Palatul Invalizilor!

El va arăta urmaşilor, nepoţilor şi strănepoţilor noştri că neamul întreg s'a ridicat, împreună cu plugarii şi sătenii, şi-am înălţat ziduri ocrotitoare pentru cei loviţi din mijlocul lui şi nu ne-am lăsat până nu i-am văzut bine apăraţi.

Astfel ei vor cinsti jertfa noastră şi credinţa Mareşalului care, bizuindu-se în noi, nu s'a înşelat.

Iar Palatul Invalizilor va străluci în veac. . . .

Trei comandanţi depe front înaintaţi în grad pentru merite excepţionale de războiu

Faptele excepţionale merită consacrări excepţionale. Este un principiu de înaltă semnificaţie etică care îşi capătă întreaga lui valoare cu deosebire în împrejurări când eroismul, jertfa de sine, sunt întrupate de anumite personalităţi cu atâta vigoare încât rezumă şi încarnează în spiritul, inima şi bărbăţia lor, virtuţile esenţiale ale unui întreg popor într'un moment crucial al istoriei sale. Distincţiunile pe care le primesc, în loc să-i singularizeze în sânul colectivităţii, îi contopeşte dimpotrivă cu ea, sunt frontispiciul scânteietor al unui grandios edificiu.

Aceste criterii au determinat fără îndoială înaintarea în grad pentru merite excepţionale în timp de războiu a următorilor ofiţeri, generali şi superiori: general de brigadă Dumitrache Ion, înălţat la gradul de general de divizie; colonel Korne Radu, la gradul de general de brigadă; locot. col. Botez T. Constantin la gradul de colonel.

Trei figuri de ostaşi români, de eroi puri, care în împrejurări unde era nevoie de hotărâre, iniţiativă, energie şi promptitudine, au dat dovadă că posedă în cel mai înalt grad aceste însuşiri de adevărat comandant, la care s'au adăugat un eroism dus până la sublim, un spirit de sacrificu gata a accepta — într'o desăvârşită lepădare de sine în faţa intereselor superioare ale Patriei — cununa luminoasă a martirului.

Toată suflarea românească a luat cunoştinţă de faptele de arme ale celor trei eroi. Führerul Marelui Reich, prieten şi aliat Adolf Hitler, i-a distins cu insemnele celor mai râvnite decoraţiuni germane de războiu. Iar astăzi înaintarea lor în grad pentru merite excepţionale de războiu, reconfirmă în ochii oştirii de pe front ca şi în conştiinţa publică românească, înalt aatenţiune cu care sunt urmărite faptele vitejeşti ale ostaşilor noştri — comandanţi, ofiţeri în subordine şi trupă — şi justa măsură cu care ele sunt recompensate.

Imbold pentru noi avânturi, pentru noi isprăvi vitejeşti care au aşezat de pe acum în legendă numele celor trei eroi, înfrăţiţi cu atâţi alţi camarazi în admiraţia şi recunoştinţa vigilentă a Patriei.

Şi o întreită cinstire care cinsteşte întreaga Armată Română.

Navele germane supraveghează coastele europene

PAGINA VESELĂ

Katiușa și Gheorghiță

Gheorghiță, băiat de țară
Și sergent voinic, isteț,
E, — ca toți oltenii noștri, —
Foarte mare iubăreț.
Nu-i ajunse România,
De iubit fete din plin,
Și porni înspre Rusia
Dup'o fată-a lui Stalin.
Una de-i zicea „Katiușa“,
Cu ochi verzi și numai nuri
Insă foarte vorbitoare,
C'avea șaisprezece guri.
De statură era'naltă
Frunte lată și ochi mici,
Un „model“ de domnișoară
Brevetat la bolșevici.
Și'ncepu, mă rog, amorul!
Kàtiușa cu vânătorul!!.
Toată ziua ea vorbea
Pe furiș îl ataca
Și cu ochiul îi făcea.
El, galant o aștepta
Vorbe dulci îi tot șoptea
De tat's'o și maică-sa
Până ea se retrăgea
Că rusnacii o păzeau
Că erau geloși pe ea
Insă, măre, într'o zi
Gheorghiță se oțeli
Și la trântă oltenească
Porni să o cucerească
S'o scape de cioloveci
Și să fi-e a lui de veci
O pândi, pitiș-pitiș
La un cot de luminiș
Și Katiușa când veni
Dârdâind din fierării
Că era gătită coz
Cu muniții din kolkhoz
Gheorghiță, din bălării
Cât ai zice un-doi-trei
Drept în brațe îi sări
Că murea de dragul ei...
Ii turnă benzină'n ochi,
Să nu-i fie de deochi,
Și-o aduse frumușel
In „cumpanie“ la el
Unde prinse să nuntească
După slova oltenească...
De-atunci fata lui Stalin
A uitat și de Kremlin,
Iară bravul nost' ostaș
Fu și ginere și... naș.

Sergent t. r. BOJINESCU AL.

Epistoliile fruntașului Neață

Dă undeva după Front

24 Ianuarie

Mărițica Nechii Dragă

Primii Epistola Mata și dă-nzii dă ciocolează cu ța sult cap și cu busuioc. Îmi pare f. f. bine că ați petrecut și v-ați gândit și la Mine. Cu pachetu pă care mil trimeteși cinstii întreaga companie și cu ploscă din ploscă le dădui să bea turburel după malu Călmățuiului și fratelui Frit și fratelui Giovani pormă fincă e douăzeci și 4 Ianuarie îi învățai și hora noastră a unirii pân zăpadă dă țara mai mare dragu să-i vezi cum o învârteau și ei. Cică atunci când or întoarce acasă o s-o învețe și pă Mărițele lor. Păici îl întâlnii pă don sublocotenent Boian și pă don sublocotenent Marin ăla dă o luă dă nevastă pă Olguța. Îți trimete și mnealor salutări. Acu sunt tare încurcat Mărițica neică fincă fiind zi dă sărbătoare aș fi vrut io dăn fruntaș Neață să le trimet o epistolie să le meargă la inima fraților noștri dă peste Munți. Să le spun io un secret și să le înveselesc zilele și să le mai zic că ceasu nostru dă la brâu n-a stat și că ne uitam mereu la el să n-aibă mnealor nici o grijă. Pormă tare aș vrea să fiu acu pântre frații noștri dăn Basarabia și Bucovina care [illegible] să-i văz și pă fiecare în parte să-i pup. Să se laude și ei la Mărițele lor că i-a pupat don Fruntaș Neață ăla dăn Sentinela. Da vezi și mata că nu poți să le faci toate dăntrodată că om ești. Așa că o să-ți mai trimet niște dulci gurițe tocmai pă săptămâna ailaltă

Don Fruntaș Neață

PROVERBE

Nu e după dorința omului, ci după voința Domnului.

•

Vara 'ntins la umbră doarme și iarna moare de foame.

•

Omul rău e însemnat de Dumnezeu.

Câinii latră, caravana merge.

•

Dușmanul ce intră'n țară, sub blestemul țării piară!

•

Nu se știe ce poate să aducă ziua de mâine.

Glume

Intre prieteni

— Nu-l mai vezi pe vechiul tău prieten Popescu?
— La ce bun. E ruinat!

Nedumerire

— De ce fumul se ridică în sus?
— Pentrucă e aer, n'are greutate!
— Dar ce te faci cu aerul ce coboară în pivniță?

Tinerii de azi

Ea. — Mi-ai spus că mă iubești, vrei să ne căsătorim?
El. — Te rog, nu schimba vorba, domnișoară.

Munții

— Voi aveți așa munți înalți?
— Ai noștri sunt mai grozavi: se găsesc mai jos.

De ale lui Mitică

Mitică intră într'o simigerie și ceru:
— Grecule, dă-mi un pumn.
Negustorul îl măsură lung, crezând că are aface cu un chefliu.
Mitică repetă stăruitor.
— Ești surd: n'auzi? Dă-mi un pumn.
Negustorul îi făcu pe plac: harșt! și îi dădu un ghiont în falcă.
— Dobitocule! Eu ți-am cerut un pumn... de semințe de dovleac și tu mi-ai rupt un dinte.

Neață camuflat

Soldații stau la pândă, dar unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Mi-a trimes Marițica o ploscă de turburel de-al nostru. Să le dau și fraților mei de arme să bea.

— E bun frate Friț? Asta-i turburel de pe malul Călmățuiului, nu-l bea tot, să-i dăm și fratelui Giovani.
— Bun, bruder Neaț!

— Și acum fraților, fiindcă ne cinstirăm din ploscă, hai să dăm jos mantăle și să vă învăț eu o horă, că azi e douăzeci și patru Ianuarie!

— Hi! Hii! Dreptu! Stângu, uite așa ca frații și în foc și în zile de odihnă! Hii! Hii!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ, d-l Mareşal Ion Antonescu, însoţit de d-l profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri şi de d-l general Şteflea, şeful Marelui Stat Major, a inspectat Centrul invalizilor orbi, precum şi Spitalul militar din Cernăuţi.

La centrul de orbi, d-l Mareşal a stat de vorbă cu ostaşii, întrebându-i despre locul unde au luptat, greutăţile familiei şi dorinţele ce le au în legătură cu situaţia lor.

La spitalul militar, Conducătorul Statului s'a interesat dacă pe front au primit îmbrăcăminte groasă şi dacă au primit îngrijirea necesară după ce au fost răniţi. Invalizii au mulţumit Mareşalului Conducător pentru îngrijirile primite.

D-NII COLONEI: Dimitriu Romulus din infanterie; Voicu Mihail din artilerie şi Brătescu Constantin din cavalerie, au fost decoraţi cu Ordinul „Mihai Viteazul“, pe ziua de 17 Ianuarie 1943 şi înaintaţi, în mod excepţional, la gradul de general.

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE a dat o decizie prin care se hotărăşte să se dea ajutoare familiilor nevoiaşe ale tinerilor care sunt sub arme, cu începere dela 1 Ianuarie 1943.

Ajutorul acesta se compune dintr'o sumă ce se dă pentru cheltuielile necesare întreţinerii gorpodăriei tânărului şi persoanelor care sunt sub îngrijirea tânărului de sub arme.

ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ s'au mai primit diferite donaţii pentru construirea „Palatului Invalizilor“ la Bucureşti strângându-se în total suma de aproape 350.000.000 lei.

PRIN INIŢIATIVA Ministerului Apărării Naţionale şi cu ajutorul C. E. C.-ului, care este aşezământul principal al economiilor din ţară, s'a introdus şi la noi livretul de economie militar.

Astfel o parte din soldele personalului militar şi civil din unităţile aflate la Est de Nistru, sunt depuse în livrete de economie militare, emise de unităţile respective.

In acest mod se oferă luptătorilor prilejul de a agonisi pentru ei şi pentru cei dragi lor şi le asigură un fond la întoarcerea în ţară.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului“ (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română“ (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană“ (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

LA LEGAŢIA ROMÂNIEI din Helsinki a avut loc, în cadrul unei solemnităţi deosebite, constituirea Asociaţiei finlandezo-române.

Presa finlandeză publică lungi dări de seamă despre această nouă manifestare româno-finlandeză.

Astfel, ziarul „Kauppalheti“, după ce arată importanţa acestui eveniment pentru apropierea culturală dintre cele două ţări, scrie între altele:

„Finlanda şi România nu s'au cunoscut până astăzi când, fiind ţinta năvălirii sovietice, au început să adâncească reciprioc studiul istoriei şi al culturii lor, România în Sud, Finlanda în Nord, sunt păzitoarele civilizaţiei europene.

Cu sabia într'o mână şi coarnele plugului în cealaltă, aceste două popoare au păstrat nestinse vechile lor moşteniri: cultura latină şi cultura nordică, creind în acelaşi timp o civilizaţie şi o spiritualitate proprie. Acestei apropieri istorice şi spirituale vor face ca munca asociaţiei finlandezo-române, şi colaborarea dintre cele două ţări să fie cât mai rodnice“.

ESCADRILELE de avioane de recunoaştere, care operează în Mediterana, au atins în aceste din urmă zile cea de a 3.000 acţiune a lor de războiu.

Mareşalului Reichului, Hermann Goering, a trimis cu acest prilej comandantului escadrilei o scrisoare în care elogiază curajul şi spiritul de luptă al echipagiilor, subliniind succesele purtate în cursul atâtor acţiuni, precum şi importanţa informaţiunilor aduse de escadrile în cursul operaţiunilor lor de recunoaştere.

LONDRA a fost atacată din nou, în dimineaţa zilei de 18 Ianuarie, de importante formaţiuni aeriene germane.

Au fost aruncate mii de bombe explosive şi incendiare, care au lovit în primul rând regiunea situată la Sud-Vest de marele cot al Tamisei, pricinuind distrugeri importante.

Din operaţiunile contra Londrei, două avioane germane nu s'au înapoiat.

ÎNTÂLNIREA DINTRE Fuehrerul Germaniei şi d-l Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului Român, „este anunţată de ziarele din toată Europa, care arată şi cu acest prilej meritele armatei şi poporului român, în lupta contra bolşevismului, atât prin victoriile obţinute pe câmpul de luptă cât şi prin ajutorul dat prin bogăţiile româneşti.

Ziarul german „Deutsche Allgemeine Zeitung“ scrie printre altele:

Ceea ce au înfăptuit trupele române pe frontul răsăritean, a căror glorie este menţionată neîncetat în comunicatele militare germane, este de domeniul istoriei.

Ele au inscris în paginile istoriei României înfăptuirile conducerii militare excepţionale a Mareşalului însuşi, ca şi a generalilor săi. Cel dintâi străin căruia i s'a conferit de către Fuehrer Crucea de Fier în gradul de Cavaler a fost Mareşalul României Generalul Lascăr e primul purtător al Frunzelor de Stejar.

Pe de altă parte, participarea României la lupta mare pentru existenţa Europei nu se limitează numai la armată, ci totul în ţară se află în stare de mobilizare. Bărbaţii şi femeile, toţi îşi aduc partea lor de contribuţie cu conştiinţa că tradiţia acestui popor de războinici impune datorii fiecărui membru al său în parte“.

In Germania se preţueşte pe deplin însemnătatea participării active a frontului intern român. Ea se evidenţiază cu atât mai bine pe lângă faptele de arme, cu cât şi pe teren economic există cele mai strânse legături între cele două ţări.

LORDUL ENGLEZ Alexander, într'o cuvântare ţinută la Londra, a spus că vapoarele pierdute de Anglia ar putea alcătui o flotă foarte mare. El a recunoscut că submarinele Axei au scufundat în ultimele luni un mare număr de vase anglo-americane şi că trebuesc luate măsuri cât mai grabnice pentru ca toată flota engleză să nu fie trimeasă la fund.

FUEHRERUL a dat ordin ca toţi francezii luaţi prizonieri în Africa de Nord de trupele germane, să fie puşi în libertate, o parte dintre ei s'au şi întors în Franţa.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Pe măsură ce iarna înaintează şi devine tot mai aspră şi mai viforoasă, pe aceeaşi măsură luptele devin mai înverşunate şi mai grele pe frotnul din Răsărit.

Bătălia de iarnă ia deci şi anul acesta aceleaşi proporţii ca şi în anul trecut. Dar şi de data aceasta se va termina cu rezultate nefericite pentru duşmani — urmând ca socoteala să se încheie în primăvara viitoare.

Se va putea vedea atunci cât vor conta efectivele pierdute de sovietici acum în teribila lor bătălie de iarnă, căci în adevăr Sovietele înregistrează pierderi enorme.

Oricât de mare le este dispreţul de vieţele omeneşti şi ori câtă indiferenţă manifestă pentru sacrificarea maselor, totuşi va veni un timp când îşi vor da seama de cumplita lor greşeală şi vor plăti cu preţul înfrângerii desconsiderarea efectivelor şi materialelor pe care le jertfesc în această ofensivă.

Numai în ultimele zile ale atacurilor lor masive, bolşevicii au înregistrat distrugerea a 138 care blindate, pierderea a 118 tunuri de calibru mare şi mijlociu, 22 aruncătoare, peste 200 vehicule motorizate, precum şi o cantitate de alte materiale de războiu.

In ceea ce priveşte efectivele, acestea nici nu mai intră în calcule. Zeci de mii de morţi reprezintă puternica ofensivă roşie.

Faţă de pierderile mari, rezultatele sunt departe de a egala sacrificiile.

Toate atacurile întreprinse de inamic cu noi forţe au fost respinse în lupte grele sau oprite prin operaţiuni mobile şi contra atacuri pornite din centre de rezistenţă apărate cu tenacitate.

La Stalingrad, eroismul trupelor germane şi române, care luptă în condiţiuni extrem de grele, a atins culmi de epopee.

Aceşti oameni desfăşoară o bravură care merită toate laudele, respect şi admiraţiune.

Fiecare dintre luptătorii dela Stalingrad este un erou de care Patria poate fi mândră.

O înţelegere demnă există între comandanţi şi soldaţi ca să reziste avalanşei şi tuturor maselor de atac bolşevice pentru victoria definitivă.

Trupele germane din Stalingard ţin piept cu o eroică îndârjire tuturor atacurilor inamice. Poziţiile defensive favorabile din jurul Stalingradului, cum şi grupurile de clădiri din oraş, au trecut acum să servească apărării germane împotriva bolşevicilor atacatori. Volga îngheţată este ţinută necontenit sub bătaia artileriei, pentru a nu da posibilitatea atacurilor blindate peste fluviu.

In sectorul Donului Mijlociu (Voronej), bolşevicii au continuat de asemenea să atace trupele germane pe un front larg şi cu forţe mult superioare. Contra-atacul aliat este în curs.

In Caucaz sovietele atacă mai departe dar cu vigoare slăbită, fiind ţinute în respect de rezistenţa mobilă a forţelor germane şi române.

In linii generale, presiunea inamicului continuă să se spargă în faţa rezistenţei germane şi române, bine deservită de eroismul trupelor şi de noile arme grele. Până acum bolşevicii au pierdut circa 6.000 care blindate. Fenomenele de iarnă sunt în toi pe întreg frontul, de aceea inamicul este departe de a-şi părăsi planurile sale de ofensivă, care se bazează în mod principal pe ajutorul „generalului Iarnă“.

Frontul din Africa de Nord

In Tripolitania ofensiva britanică continuă, deşi înregistrează pierderi considerabile în material blindat. Mareşalul Rommel rezistă printr'un războiu de mişcare. El are o zonă largă de circa 300 km în faţa Tripolisului, unde manevra de mişcare şi învăluire să se poată desfăşura în voie. Aviaţia Axei domină câmpul de bătălie, pricinuind inamicului pierderi grele.

Inamicul a fost foarte surprins de noua tactică a Mareşalului Rommel, care constă în a opune o rezistenţă dârză ziua, ocupând în cursul nopţii noi baze. In ultimele lupte, britanicii au pierdut 52 tancuri, ceea ce arată violenţa luptei.

In Tunisia în toate sectoarele frontului se semnalează o activitate mai pronunţată a elementelor de recunoaştere, întru cât în cursul zilei de Duminecă, condiţiunile atmosferice au fost mai bune. Nu s'a produs însă nicio luptă în stil mare.

Trupele de dizidenţi francezi, operează cu forţe destul de slabe în Tunisia de Sud, au fost aruncate în luptă după o pregătire de artilerie. Ele au fost însă respinse până în poziţiile lor de plecare, după o luptă care a ţinut două ore şi după ce au suferit pierderi sângeroase.

Avioane de bombardament rapide germano-italiene au atacat portul Bone şi au incendiat trei vapoare de comerţ cu o deplasare totală de 15.000 tone. Alte lovituri directe au căzut în mijlocul instalaţiilor din port. Un antrepozit pasager, instalat pentru a satisface nevoile armatei I-a britanică, a căzut pradă flăcărilor.

Pe coastele Angliei

O formaţie de avioane germane de luptă a atacat în cursul serii de Luni, cu rezultate foarte bune, un port situat pe coasta engleză a Canalului Mânecii.

Cu tot focul puternic a lartileriei antiaeriene şi cu toată intervenţia avioanelor britanice de vânătoare de noapte, avioanele germane de luptă au putut să-şi arunce bombele lor explozive şi incendiare în mijlocul obiectivelor fixate.

Toate avioanele germane de luptă, care au luat parte la atac, s'au înapoiat fără pierderi la bazele lor de plecare.

C. 60.157. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.